

РЕШЕНИЕ

№ 2681

гр. София, 22.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 26.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **1235** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 165 от Закона за министерството на вътрешните работи, вр. чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба, подадена от С. Д. В. срещу заповед № 4467/6.10.2023 г. на изпълняващия длъжността директор на Главна дирекция „Гранична полиция“, Министерство на вътрешните работи, с което е заповядано да бъде командирован в ГПУ В. при РДГП Р. за периода от 9.10.2023 г. до 7.11.2023 г.

Жалбоподателят твърди, че заповедта е незаконосъобразна. Не се установява тя да е издадена при необходимата от закона компетентност. Нарушени са чл. 35 и чл. 169 от ЗМВР – не е налице съгласие за командироване от страна на жалбоподателя. Заповедта не е мотивирана, не е посочена необходимостта от командироване, не е взето предвид семейното положение на жалбоподателя. Недобрата кадрова обезпеченост не попада в нито една от хипотезите на служебна необходимост. Обжалваният акт е несъответен на целта на закона.

Ответникът – директор на Главна дирекция „Гранична полиция“, Министерство на вътрешните работи оспорва жалбата. Твърди, че оспореният акт е вътрешнослужебен и не подлежи на съдебен контрол.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е заемал длъжността старши полицай /водач на автомобил/ в 02

група „Охрана на държавната граница“ от Гранично полицейско управление /ГПУ/ Малко Т. към Регионална дирекция /РД/ „Гранична полиция“ Е. при Главна дирекция „Гранична полиция“, МВР.

Със заповед № 4467/6.10.2023 г. на изпълняващия длъжността директор на Главна дирекция „Гранична полиция“, Министерство на вътрешните работи, с което е заповядано да бъде командирован в ГПУ В. при РДГП Р. за периода от 9.10.2023 г. до 7.11.2023 г. Заповедта е мотивирана с това, че „жалбоподателят следва да изпълнява задачи по осъществяване на граничен контрол, предотвратяване, пресичане и разкриване на престъпления, свързани с незаконна миграция“.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок.

Жалбоподателят има правен интерес да оспори заповедта. В този смисъл определението на ВАС по адм.д. № 467/2024 г., с което се приема, че заповедта не е вътрешнослужебен акт, а такъв по чл. 181а ЗМВР.

На следващо място, жалбоподателят има правен интерес да оспори настъпването на последиците от заповедта, макар и да е изтекъл срокът на командироване.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган съгласно чл. 41 ЗМВР, както и на основание заповед № 4445/5.10.2023 г., в предвидената в закона писмена форма.

В случая заповедта не съдържа конкретното правно основание, на което е издадена.

Тя не съдържа и конкретна фактическа обстановка, нито препраща към друг документ, от който да бъде изведена. Изложените съображения за това, че жалбоподателят следва да „изпълнява задачи по осъществяване на граничен контрол, предотвратяване, пресичане и разкриване на престъпления, свързани с незаконна миграция“, са бланкетни и не сочат за конкретни факти. Отделен е и въпросът, че не се представят доказателства в тази насока.

На следващо място, ако се приеме, че заповедта е основана на чл. 181а, ал. 1 ЗМВР, следва да се посочи, че цитираната норма предвижда правната възможност за командироване без съгласие на сужителя за не повече от 30 календарни дни непрекъснато. Действително, заповедта е за такъв период, но видно от представените от жалбоподателя пет броя заповеди за командироване, същият е бил командирован от 4.4.2023 г. до 3.5.2023 г.; от 5.5.2023 г. до 3.6.2023 г.; от 5.6.2023 г. до 4.7.2023 г., от 12.7.2023 г. до 10.8.2023 г. и от 21.8.2023 г. до 19.9.2023 г.

С тези заповеди, макар и формално да е спазен законът, на практика е постигнато заобикаляне изискването за съгласие на жалбоподателя за командироване за повече от 30 дни. Видно от посочените периоди той е бил командирован, считано от 4.4.2023 г. до 7.11.2023 г. /вкл. и оспорената заповед/, с прекъсвания от по няколко дни. Ето защо следва да се приеме, че заповедта е незаконосъобразна –и поради това, че е издадена в противоречие с чл. 6, ал. 1 АПК.

Ето защо съдът намира, че следва да бъде отменена.

Въз основа на тези мотиви настоящия съдебен състав на Административен съд София град

ОПРЕДЕЛИ :

ОТМЕНЯ, по жалбата на С. Д. В., ЕГН [ЕГН] заповед № 4467/6.10.2023 г. на

изпълняващия длъжността директор на Главна дирекция „Гранична полиция“, Министерство на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Главна дирекция "Гранична полиция" да заплати на С. Д. В., ЕГН [ЕГН] сумата от 760 лв. разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14 -дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: